

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eustathio Presbytero. 211.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τινὸν κείνων. ταῦτα κείνω πάλιν ὁ
γέγραπται, ἐπαύσαν ἡμῶν ἀφελείας.
πᾶσα πῶς τὸν ἀπῆλθον πηλασέσας
ἡμῶν, ἀπέσεται λοιπὸν πρὸς τὴν
ἡμερωτάτην τῆς φιλαρέτων ἀγάλλω.

Χαρήμωνι Διάκονῳ. σθ.

Διὰ τὸ τοῦ πάλιν τὸν Χειρὸν πῶτος
ἀσθενέστερος ἔστι ἐν ἡμῶν, ἐπειδὴ ὁ
πάλιν τὸ χροσὸν διωπάτερος χελεσθη-
κε, καὶ πᾶσα ἡ δυνάμις εἰς τὸτον
δαπανᾶται, τὸ ἄλγος, καὶ τυραννικόν,
καὶ ἀκόρετον ἔρωτα. ὡς εἰ γε τὸτον ἐξοι-
κίουδον ἐξ ἑαυτῆς κείνης ἐκκαύσῃ
ἡμᾶς σφοδρότερον, καὶ ἐμβακχεύσῃ,
καὶ ἐξῶ μὲν τῶ βιωτικῶν ἀπάντων ἐλά-
σει, εἰς δὲ τὸ ἕρῳνον χροσὸν ἰδρύσῃ.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. σι.

Ἐπειδὴ ὡς πλησίον τι ποιεῖς νο-
σηματι ἀνικέσῳ ἐξυσιαν λαβόντι μη-
δεὸς ὄν ἔπιθυμεί φείδεισθαι. ἀλλὰ πῶς
μὲν ἰατροῖς ἐρωᾶσθαι φρεσασται. ἐκ δὲ
τῆς ὀλεθροῦ ἐγγερόντων ἑαυτῶν ἐω-
χουῶσι, τότε ἔνεκα δύσκολός σοι ἡ
ἐπιπόδος ἡ ἐπὶ τὴν σωφροσύνην δοκεῖ-
εἰ δὲ σωσῆσθαι εἰς ἰερωτικούς οἴφρας
ἐκιδρύσῃς τευφῆς. ῥίζα γὰρ ἀσελ-
γείας αὐτῆ, καὶ μήτηρ χελεσθηκε, σβε-
δίσηται καὶ ἡ τῆς ἀκολασίας φλόξ.
τῆς γὰρ ὑλῆν ὑπεξαιρεθείσῃ, καὶ τὸ
ἐξ αὐτῆς ἀξόμοιμον, καὶ κορυφόμενον
πῦρ δηλονότι σποσβεσθήσεται. εἰ δ'
αὐτὸς τὰς ὑλᾶς τῶ πρὸς χροσῆς,
πῶς λήξει καὶ σωσῆσθαι. εἰ αὐτὸς ἡρε-
μῶν διεγείρεις τὸ θηεῖον, τίς αὐτὸ
κινῶν καὶ μαρμόρονον πηλασέσει. ταῦτα
οὖν καὶ τὰ τέκτων ἀδελφὰ ἐνωῶν, σω-
σῆσαι τὸ ἄσῳ αὐτὸς τευφᾶν.

Εὐσταθίῳ πρεσβυτέρῳ. σια.

Καὶ τὴν μὲν ἐχθεῖν εἰς ὕδωρ χρά-
σῃ, ἵνα ταχέως ἀφανίζηται. τὴν δὲ

litatem inducere studens: seipsum ab im-
perij solio deturbat, atque in illorum fu-
rorem ac rabiem præcipitem agit. Hęc ei,
de quo ad me scripsisti, perpetuò accine.
Sic enim fortasse, agresti iracūdia devicta
& cicurata, posthac cū mitissimo proborū
virovum grege in gratiam rediturus est.

Charemoni Diacono. 209.

Ob eam causam Christi amor in nobis
imbecillior est, quia auri amor valentior
extitit, atque omnis potētia in crudeli hoc
at tyrannico & inexplēbili amore cōsumi-
tur. Nā si hunc ex nobis exturbaverimus,
nimirum ille nos vehementiūs inflamma-
bit, ac velut furore quodam excitabit, at-
que à rebus omnibus ad vitam pertinenti-
bus abductos in cælesti regione colloca-
bit.

Zosimo Presbytero. 210.

Quandoquidem perinde quodammo-
do facis, ut qui ob deploratam valetudinē
hanc potestatem accepit, ut nulli rei cuius
cupiditate teneatur, parcat, verūm & me-
dicos valere iubeat, & iis epulis utatur, que
pestem atque exitium excitant, propterea
tibi reditus ad pudicitiam arduus esse vi-
detur. At si tu luxui, qui ad venereos sti-
mulos animum tanquam furore quodam
adigit (nam hic libidinis radix ac mater
est) finem imposueris, impudicitia quō-
que flamma extinguetur. Detracta enim
materia, ignis quoque profecto, qui ex ea
augetur & excrescit, opprimetur. Quòd si
tu materiam igni subministras, quonam
tandem pacto desinet ac conquiescet? Si
quiescentem feram excitas, quis eam sese
agitantem ac furentem cicurabit? Hęc
igitur, atque his affinia cum animo tuo
considerans, luxui ac deliciis sine vlla in-
termissione operam dare desine.

Eustathio Presbytero. 211.

Inimicitiam in aqua scribere oportet,
ut quamprimū obliteretur: amicitia autem

Α Γ

in as incidere, ut perpetuo firma & immota conferuetur. Quod si is, quem tu à te dissidere ais, contra facit, hoc animum tuum minimè conurbet, tanquam proinde in corona detrimentum accepturum. Neque enim, ne odio simus (hoc quippe nostri arbitrij haud est, ac fortasse ne fieri quidem potest, omni enim modo præstantissimi quique viri improbis inuisi sunt: ac propterea sancti viri huiusmodi odium subierunt) sed, ne homines, verùm improbitatem, qua laborant, odio habeamus, nobis imperatum est.

Paulo. 212.

Homines plerumque opum atque imperij causa, & quia his rebus nemini cedere sustinent, venia omni ac supplicio graviora perpetrant. Nam & cum ea quærere & adipisci student, per innumera mala ea acquirunt: & amittendi metu multò graviora aggrediuntur. Quoniã enim gratius esse censent ea amittere, quàm nunquam quæsisse, idcirco graviora quoque moluntur. Quapropter vitiosæ affectiones in ipsis præludiis frangendæ sunt, ne alioqui tandem insanabili morbo laborare deprehendamus.

Palladio Diacono. 213.

Videtur, ut plurimum, humana natura in aduersis quidè rebus modestiam colere, in secundis autem petulantem se præbere. Atque hoc ex iis, quæ Hebraeis acciderunt, apertissimè liquet. Transierunt enim mare rubrũ, nec periculi quicquam subierunt. Cum autem in terram venerunt, naufragium fecerunt.

Lampetio Episcopo. 214.

Modo diuinitati consentaneo; & excellenti, atque aded naturâ præstantiori mentem de diuina essentia & authoritate considerationem ineuntem, piè ac fructuosè, & quatenus facultas fert, ea, quæ ægrè inuestigari, atque exponi, vel, ut rectius

φιλιαν, εἰς χαλκὸν, ἵνα ἀφ' οὗ πάντες βέλονται καὶ ἀκίνητος ἀφ' οὗ κτήται. εἰ δὲ ὄν φησὶ πρὸς σὲ ἀφ' οὗ κτήται τὸ ναυτίον ποιεῖ, τὸ τὸ σὲ μὴ παραίτηται, ὡς εἰς τοὺς σέφους πρὸς βλαβερὰ μὲν. ἔ γὰρ μὴ μισοῦσθαι. τὸ το γὰρ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ἴσως δὲ καὶ ἀμύχανοι παντὶ γὰρ πρόσω οἱ ἄριστοι πρὸς τῶν φάτων μισοῦνται. διὸ καὶ αἱ ἄγιοι αὐτὸ ὑπέστησαν. ἀλλὰ μὴ μισοῦν ἀνθρώπους, ἀλλὰ πλὴν ἐν αὐτοῖς κακίαι πρὸς ταχθῆμεν.

Παύλῳ. σβ.

Συχνώμενος καὶ πτωχείας μείζονα πολλάκις πολὺ μῶσον ἀνθρώποι ζημιώται ἔχει καὶ ἀρχῆς, καὶ τὸ μὴ δεῖ τέτοιον πρὸς ἀχρηστίας κτήσασθαι μὲν γὰρ αὐτὸ βελόμην, ἀφ' οὗ μείζονα κακῶν κτήται, καὶ φοβερὸν ἀποβαλεῖν, πολλὰ ἀγαθετέροις ἐγχεῖται. νομίζοντες γὰρ τὸ ἀποβαλεῖν τὸ μὴ κτήσασθαι δεινότερον εἶναι, χαλεπότερα μηχανάσθαι. καὶ οὐκ ἐν πρῶτοις ἀεὶ γίνεσθαι τῶν παθῶν, ἵνα μὴ τελευτῶντες ἀνήκεστα νοσοῦντες φεραθῶμεν.

Παλλαδίῳ ἀρχιεπίσκω. σιγ.

Κινδιωνεὺς ἡ ἀνθρωπότης, ὡς ἔχει πολλὰ, ἐν μὲν δυσμελείᾳ σαφρονεῖν, ἐν δὲ εὐμελείᾳ παρονεῖν. καὶ τὸ ἐξ ἀνέβρωτοι πεπνυμένα ἀριδιλότατα δέκνυται. παρήλθον μὲν γὰρ πλὴν ἐρυθρῶν θαλάσσης, καὶ ἔδεν κινδιωνάδης ὑπέμειναν. ἔλθόντες δὲ εἰς πλὴν γῆν, ἐναυάγησαν.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. σιδ.

Θεοσπερῶς καὶ μεγαλοφύως, μάλλον δὲ ὑπερφύως καὶ τὸ νοῦν αὐτοῦ τῆς θείας ἕσεως τε καὶ αὐθεντίας λογίζομενον, εὐσεβῶς καὶ χρησίμως, καὶ ὡς ἐδέχεται τὰ δυσήρητα καὶ δύσφραστα, μάλλον δὲ ἀφραστα τοῖς ἀκούσασιν ἀφ' οὗ τῆς